

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EVROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

© Savet Evrope/Evropski sud za ljudska prava 2015. Ovaj prevod je nastao uz podršku Fiducijarnog fonda za ljudska prava Saveta Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). Tekst prevoda ne obavezuje Sud. Za sve dodatne informacije pročitajte ceo tekst obaveštenja o autorskom pravu na kraju ovog dokumenta.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2015. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe Cour européenne des droits de l'homme, 2015. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

ČETVRTO ODELJENJE

**PREDMET GALJARDO SANČES (GALLARDO SANCHEZ)
PROTIV ITALIJE**

(Predstavka br. 11620/07)

PRESUDA

STRAZBUR

24. mart 2015.

PRAVNOSNAŽNA

24.06.2015.

*Ova presuda je postala pravnosnažna na osnovu odredaba člana 44. stav 2.
Konvencije. Moguće su redaktorske izmene.*

U predmetu Galjardo Sančes protiv Italije (Gallardo Sanchez c. Italije),

Evropski sud za ljudska prava (četvrto odeljenje), u veću sastavljenom od :

Paivi Hirvela (Päivi Hirvelä), *predsednica*,
Gvido Raimondi (Guido Raimondi),
George Nikolau (Nicolaou),
Ledi Bianku,
Nona Čočoria (Tsotsoria),
Pol Mahoni (Paul Mahoney),
Kšištof Vojček (Krzysztof Wojtyczek), sudije,
i Fatoš (Fatoş) Aracı, *pomoćnica sekretara odeljenja*,
Nakon rasprave na zatvorenoj sednici od 3. marta 2015,
Izriče sledeću presudu usvojenu tog dana :

POSTUPAK

1. Predmet je formiran na osnovu predstavke (br. 11620/07) protiv Republike Italije kojom se venecuelanski građanin, g. Manuel Rohelio Galjardo Sančes (Rogelio Gallardo Sanchez) (« podnosilac predstavke »), obratio Sudu 7. marta 2007. na osnovu člana 34 Konvencije o zaštiti ljudskih i građanskih prava i osnovnih sloboda (« Konvencija »).

2. Podnosioca predstavke je pred Sudom zastupao g. S. Kulurudis (S. Koulouroudis), advokat iz Atine. Italijansku vladu (« Vlada ») je zastupao njen agent, Gdja E. Spatafora.

3. Podnosilac predstavke tvrdi da je trajanje pritvora u kojem je bio čekajući izručenje predstavljalo kršenje člana 5 § 3 Konvencije.

4. Ovaj osnov optužbe je prekvalifikovan iz ugla člana 5 § 1 f). 2. maja 2013, predstavka je dostavljena Vladi.

5. 16. decembra 2013, jedan primerak primedbi Vlade je poslat zastupniku podnosioca predstavke čime je pozvan da Sudu dostavi svoje primedbe – repliku, kao i svoje zahteve na ime pravičnog zadovoljenja. Uprkos interesu koji je podnosilac predstavke pokazao, a koji svedoči o njegovoj želji da nastavi sa sporom, njegov zastupnik nije poslao svoje primedbe u zakonskom roku.

ČINJENIČNO STANJE

I. OKOLNOSTI SLUČAJA

6. Činjenice ovog slučaja, kako su ih predstavili podnosioci predstavke, mogu se rezimirati na sledeći način.

7. Podnosilac predstavke, g. Manuel Rohelio Galjardo Sanćes, je venecuelanski državljanin rođen 1965. godine sa prebivalištem u Kapu (Cap).

8. 19. aprila 2005, podnosilac predstavke, optužen za namerno izazivanje požara od strane grčkih vlasti, zadržan je u cilju izručenja od strane rimske policije, koja je postupila po nalogu za hapšenje izdatom od strane Apelacionog suda u Atini 26. januara 2005. na osnovu odredbi Evropske konvencije o ekstradiciji od 13. decembra 1957.

9. 22 aprila 2005, Apelacioni sud iz Akvile (L'Aquila) potvrdio je hapšenje podnosioca predstavke i odredio meru produženja pritvora.

10. 26. aprila 2005, Ministarstvo pravde je zahtevalo od Apelacionog suda da zadrži podnosioca predstavke u pritvoru.

11. Na pretresu od 27. aprila 2005, predsednik Apelacionog suda je, u skladu sa odredbama člana 717 Zakonika o krivičnom postupku (ZKP) (donji paragraf 25), pristupio identifikaciji podnosioca predstavke i upitao ga da li pristaje na izručenje. Zainteresovani nije dao svoj pristanak.

12. 9. juna 2005, Ministarstvo pravde je obavestilo Apelacioni sud da su grčke vlasti 25. maja 2005.g. poslale zahtev za izručenje u čijem prilogu su bili svi potrebni spisi kojima se taj zahtev potkrepljuje.

13. 21. juna 2005, tužilaštvo je uputilo Apelacionom sudu poziv da prihvati zahtev za izručenje.

14. Pretres je bio zakazan za 15. decembar 2005. Na zahtev zastupnika podnosioca predstavke, pretres je odložen za 12. januar 2006.

15. Bez preduzimanja bilo kakve istražne radnje, Apelacioni sud se saglasio sa izručenjem, odlukom od 12. januara 2006, koju je predao 30. januara 2006. Sud je proverio usklađenost zahteva za izručenje sa Evropskom konvencijom o ekstradiciji i poštovanje načela *ne bis in idem* kao i dvostruke inkriminacije, i eliminisao pretpostavku prema kojoj bi osnovi gonjenja bili iz diskriminatorских ili političkih razloga.

16. 3. marta 2006, podnosilac predstavke ulaže žalbu Kasacionom sudu, tvrdeći da su zahtev za njegovo izručenje grčke vlasti uputile po isteku roka od četrdeset dana predviđenog članom 16 § 4 Evropske konvencije o ekstradiciji, što je po njegovom mišljenju imalo za posledicu njegovo nezakonito zadržavanje u pritvoru. Takođe je tvrdio da optužbe koje su protiv njega iznele grčke vlasti nisu zasnovane na čvrstim dokazima o krivici. Sledstveno tome, po njegovim rečima, trebalo je da bude pušten iz pritvora.

17. Presudom od 11. maja 2006, predatoj sudskoj pisarnici 18. septembra 2006, Kasacioni sud odbacuje žalbu sa obrazloženjem od jedne stranice, navodeći kao razloge činjenicu da je zahtev za izručenje dospelo u roku koji predviđa Evropska konvencija o ekstradiciji i da on nije nadležan da presuđuje o pitanjima postojanja čvrstih dokaza o krivici.

18. U međuvremenu podnosilac predstavke u tri navrata u periodu od juna do septembra 2005, upućuje Apelacionom sudu Rima zahteve da bude pušten na slobodu, bez uspeha. U svojoj poslednjoj odluci od 27. oktobra 2005, usvojenoj na zatvorenoj sednici uz poštovanje načela unakrsnosti, bez obavljanja bilo kakvih istražnih radnji, Apelacioni sud ističe da nije bilo nikakvog razloga da se odstupi od dve druge odluke o odbijanju koje su prethodno bile usvojene po istom pitanju, s jedne strane, imajući u vidu da i dalje postoji opasnost od bekstva podnosioca predstavke uprkos činjenici da su mu nadležne vlasti oduzele pasoš i, sa druge strane, obavezu poštovanja međunarodno prihvaćenih obaveza od strane države.

19. 9. oktobra 2006, Ministarstvo pravde potpisuje rešenje o izručenju lica.

20. 26 oktobra 2006, podnosilac predstavke je izručen.

II. RELEVANTNO MEĐUNARODNO PRAVO

21. Evropska konvencija o ekstradiciji, potpisana 13. decembra 1957, u Parizu, ratifikovana od strane Italije zakonom br. 300 od 30. januara 1963. koja je za Italiju stupila na snagu 4. novembra 1963, a zatim bila izmenjena drugim dodatnim protokolom potpisanim 17. marta 1978, koji je u pogledu Italije stupio na snagu 23. aprila 1985. Konvencija predviđa sledeće :

Član 8. - Krivično gonjenje zbog istih dela

« Zamoljena strana može da odbije izdavanje lica koje se traži ako se ovo lice krivično goni za delo ili dela zbog kojih se traži izdavanje.

Član 9. - *Non bis in idem*

Izdavanje se neće odobriti ako su nadležni organi zamoljene strane već pravosnažno osudili lice za delo ili dela zbog kojih se traži izdavanje. Izdavanje se može odbiti ako su nadležni organi zamoljene strane odlučili da ne pokrenu ili da obustave krivično gonjenje za isto ili ista dela.

Član 12. - Molba i dokazi

1. Molba (za izdavanje lica) će biti formulisana u pismenom obliku i podneta od strane ministarstva pravde strane molilje ministarstvu pravde zamoljene strane s tim što se ne isključuje podnošenje diplomatskim putem. Neposrednim dogovorom dve ili više Strana može se dozvoliti drugi način.

2. Molbi se prilaže:

(a) izvornik ili autentična kopija odluke o izvršenju kazne ili rešenje o hapšenju ili koji drugi akt istog pravnog dejstva koji se izdaje na način propisan zakonom Strane molilje;

(b) opis dela zbog kojih se traži izdavanje. Vreme i mesto izvršenja dela, pravna kvalifikacija kao i tekst zakonskih odredaba koje se na njih odnose moraju se što preciznije navesti; i

(c) prepis zakonskih odredaba koje se primenjuju na dela ili, u slučaju da to nije moguće, izjavu o pravu koje se primenjuje, kao i što precizniji opis lica koje se traži i svako drugo obaveštenje pogodno za utvrđivanje njegovog identiteta i državljanstva.

Član 16. - Privremeno pritvaranje

1. U hitnim slučajevima, nadležni organi Strane molilje mogu da zatraže privremeno pritvaranje traženog lica; nadležni organi zamoljene strane odlučivaće o ovom zahtevu u skladu sa zakonom ove strane.

2. U molbi za privremeno pritvaranje naznačiće se postojanje jednog od dokumenata predviđenih u stavu 2. tačka (a) člana 12. i upoznaće o nameri da se pošalje zahtev za izdavanje. U njoj će se navesti krivično delo za koje se traži izdavanje, vreme i mesto izvršenja kao i, u meri u kojoj je to moguće, opis traženog lica.

3. Molba za privremeno pritvaranje biće poslata nadležnim organima zamoljene strane diplomatskim putem ili direktno poštom ili telegramom preko Međunarodne organizacije kriminalističke policije (Interpol), ili na drugi način koji ostavlja pismeni trag ili je prihvatljiv za zamoljenu stranu. Strana molilja odmah će biti obaveštena o odluci koja je doneta povodom njenog zahteva.

4. Privremeni pritvor se može ukinuti ako zahtev za izdavanje i dokumenti navedeni u članu 12. ne budu dostavljeni zamoljenoj strani u roku od 18 dana od pritvaranja. Rok ne može, ni u kom slučaju, da pređe 40 dana od pritvaranja. Međutim, privremeno puštanje na slobodu uvek je moguće ako je zamoljena strana preduzela sve mere koje smatra nužnim za sprečavanje bekstva traženog lica.

5. Puštanje na slobodu neće ometati novo pritvaranje i izdavanje ako zahtev za izdavanje bude dostavljen kasnije. »

III. DOMAĆE RELEVANTNO PRAVO I PRAKSA

22. Što se tiče primene privremenih mera, član 715 Zakonika o krivičnom postupku (ZKP) predviđa da, na zahtev strane države, Apelacioni sud može narediti zadržavanje lica radi njegovog izručenja. Zahtev se može prihvatiti a) ako strana država postupa na osnovu odluke o izvršenju kazne ili rešenja o hapšenju i ako se obaveže da će dostaviti zahtev za izručenje ; b) ako je strana država poslala opis dela zbog kojih se traži izručenje, prestup kojim se tereti traženo lice i opis traženog lica ; c) ako postoji opasnost od bekstva. Ministar pravde obaveštava vlasti strane države o primeni mere. Mera zadržavanje se ukida kada strana država ne dostavi u roku od 40 dana od pomenutog saopštenja ministarstvu inostranih poslova ili ministarstvu pravde zahtev za izručenje i dokumente koji se prilažu uz takav zahtev.

23. Prema članu 716 § 3 ZKP, predsednik Apelacionog suda mora potvrditi zadržavanje u roku od devedeset i šest sati i eventualno primeniti meru pritvora.

24. Na osnovu odredaba člana 716 § 4 ZKP, privremena mera se ukida ako ministarstvo pravde nije u roku od deset dana od potvrđivanja mere zadržavanja zatražilo od Apelacionog suda da zainteresovani ostane u pritvoru.

25. Na osnovu odredaba člana 717 ZKP, kada domaće vlasti naredе zadržavanje ili primene neku privremenu meru, predsednik apelacionog suda određuje datum pretresa u cilju identifikacije zainteresovanog i njegovog izjašnjavanja o tome da li se slaže sa izručenjem.

26. Prema članu 714 ZKP, trajanje pritvora ne može biti duže od jedne godine i šest meseci. On se ipak može produžiti za još maksimalno i ukupno tri meseca.

27. Na osnovu odredaba člana 718 ZKP, mera pritvora može na zahtev jedne od strana ili po službenoj dužnosti biti ukinuta od strane Apelacionog suda ili Kasacionog suda, koji postupa u svojstvu prvostepenog sudije. Apelacioni sud odlučuje na zatvorenoj sednici veća, pošto je saslušao stranke. Odluka Apelacionog suda može biti osporena pred Kasacionim sudom u granicama pravnih sredstava koja se odnose na kršenje zakona. U tom pogledu, Kasacioni sud je u više navrata ustanovio da nije nadležan za razmatranje žalbenih zahteva u kojima lica traže da budu puštena na slobodu uz obrazloženje da opasnost od bekstva više ne postoji (videti kao primer, presudu Kasacionog suda br. 33545 od 7. septembra 2010, predatu pisarnici 13. septembra 2010 ; ili uopštenije o nenadležnosti za preispitavanje pravnih sredstava koja se zasnivaju na samovoljnom obrazloženju odluka Apelacionog suda, odnosno Kasacionog suda, presuda br. 37123 od 24. septembra 2012, predata pisarnici 26. septembra 2012.).

28. Što se tiče sudske faze izručenja, na osnovu odredaba člana 704 ZKP, Apelacioni sud presuđuje na zatvorenoj sednici veća pošto je saslušao strane i eventualno dobio odgovarajuće informacije i izvršio neophodne provere. On mora ustanoviti da li su uslovi koje nalaže međunarodno i domaće pravo ispunjeni ; i iznad pravila predviđenih Evropskom konvencijom o ekstradiciji, član 705 ZKP nalaže sudovima da provere da li je odnosno lice gonjeno zbog prestupa političke prirode i da li je u opasnosti da mu se sudi u postupcima protivnim osnovnim ljudskim pravima i da li , nakon izručenja, za njega postoji opasnost da bude predmet nečovečnog, degradirajućeg i diskriminatorskog postupanja, ili na bilo koji način, protivnog nekom od osnovnih prava. Prema istom ovom članu, u slučajevima kada se primenjuje Evropska konvencija o ekstradiciji, sudovi ne mogu ispitivati postojanje čvrstih dokaza o krivici (*gravi indizi di colpevolezza*).

29. Prema odredbama člana 706 ZKP, ova odluka se može pobijati, po pitanju činjenica i prava, u postupku pred Kasacionim sudom, koji postupa u skladu sa postupkom predviđenim članom 704 ZKP.

30. U članu 708 ZKP navodi se da ministar pravde odlučuje, u roku od četrdeset i pet dana računajući od predavanja pisarnici odluke Kasacionog

suda kojom se potvrđuje izručenje, da li lice treba da bude izručeno. Ukoliko pomenuta odluka izostane ili u slučaju negativne odluke, mera pritvora se mora ukinuti.

PRAVO

I. O NAVODNOM KRŠENJU ČLANA 5 § 1 f) KONVENCIJE

31. Podnosilac predstavke se žalio na trajanje pritvora u kojem je bio u cilju izručenja. U tom smislu se poziva na kršenje člana 5 § 3 Konvencije.

32. Sud smatra da ima osnova da kao glavnu pravnu kvalifikacijom dela iz ovog slučaja (videti, između ostalog, Guera i ostali protiv Italije (*Guerra et autres c. Italie*), od 19. februara 1998, § 44, Zbornik presuda i odluka 1998-I (*Recueil des arrêts et décisions 1998-I*)), razmatra predstavku iz ugla člana 5 § 1 f) Konvencije (Videti, Kvin protiv Francuske (*Quinn c. France*), od 22. marta 1995, serija A br. 311, Šahal protiv Ujedinjenog Kraljevstva (*Chahal c. Royaume-Uni*), od 15. novembra 1996, Zbornik (*Recueil*) 1996-V i Bogdanovski protiv Italije (*Bogdanovski c. Italie*), br. 72177/01, od 14. decembra 2006), koji glasi :

« 1. Svako ima pravo na slobodu i bezbednost ličnosti. Niko ne može biti lišen slobode osim u sledećim slučajevima i u skladu sa zakonom propisanim postupkom:

(...)

f) u slučaju zakonitog hapšenja ili lišenja slobode lica da bi se sprečio njegov neovlašćeni ulazak u zemlju, ili lica protiv koga se preduzimaju mere u cilju deportacije ili ekstradicije.

(...) »

A. O prihvatljivosti

33. Sud konstatuje da predstavka nije na očigledan način neosnovana u smislu člana 35 § 3 a) Konvencije i da joj se ne suprotstavlja ni jedan drugi razlog za neprihvatljivost i stoga je proglašava prihvatljivom.

B. O meritumu

1. Teze strana u postupku

34. Podnosilac predstavke tvrdi da je trajanje postupka izručenja prekomerno kada se sagleda po njegovom mišljenju ne tako kompleksna priroda predmeta.

35. Vlada pobija tvrdnje podnosioca predstavke. Navodi da je pritvor u ovom slučaju određen u poštovanju pravila izručenja, kao što su to i zaključili italijanski sudovi, i da je isključivo imao za nameru da izvede podnosioca predstavke pred lice pravde države molilje. Takođe dodaje da se podnosilac predstavke nije saglasio sa tim da bude izručen, što bi, prema njoj omogućilo ubrzanje postupka, i da je kašnjenje u zakazivanju pretresa o suštini spora od strane apelacionog suda opravdano trima zahtevima za puštanje na slobodu koje je uložio podnosilac predstavke tokom perioda od tri meseca. Najzad, ocenjuje da se postupak koji je naveo italijanske sudske i upravne vlasti, da dozvole izručenje, odvijao u rokovima predviđenim domaćim i međunarodnim pravom.

2. Ocena Suda

a) U vezi sa usklađenošću pritvora sa domaćim pravom

36. Kako bi ustanovio da li je predmetni pritvor u skladu sa članom 5 § 1 f) Konvencije, Sud mora proveriti da li je to lišenje slobode odgovaralo ne samo nekom od izuzetaka predviđenih stavovima a) do f), već i da li je bilo « zakonito ». Sud podseća da u domenu « zakonitosti » nekog pritvora, uključujući i poštovanje « pravnih sredstava », Konvencija u najvećem delu upućuje na domaće zakonodavstvo i posvećuje obavezu poštovanja njegovih suštinskih i procesnih normi (Sadi protiv Ujedinjenog Kraljevstva, (*Saadi c. Royaume-Uni*) [GC], br. 13229/03, §§ 67, CEDH 2008).

37. U ovom slučaju, Sud primećuje, da su domaći sudovi, koji su u boljem položaju od organa Konvencije za proveru poštovanja domaćeg prava, zaključili, kada im se obratio podnosilac predstavke ili kada je to nalagalo domaće pravo, da je sporno zadržavanje bilo zakonito u svojoj početnoj fazi i u pogledu svrhe. Na početku je Apelacioni sud iz l'Akvile, potvrdio zadržavanje podnosioca predstavke ; a zatim su Apelacioni sud i Kasacioni sud proverili da li su grčke vlasti poslale zahtev za izručenje u roku od četrdeset dana predviđenim članom 16 § 4 Evropske konvencije o ekstradiciji (gornji paragrafi 15, 17 i 21) ; i najzad Sudovi su u tri navrata ustanovili da su određivanje i produženje privremenih mera bili opravdani potrebom poštovanja međunarodno preuzetih obaveza od strane države i postojanjem opasnosti od bekstva podnosioca predstavke (gornji paragraf 18).

38. Uvidom u te okolnosti, Sud ne uočava nijedan element koji bi ga mogao navesti da pomisli da je ekstradicioni pritvor podnosioca predstavke bio primenjen u različitom cilju od onog zbog kojeg je bio određen i da nije bio u skladu sa domaćim pravom.

b) O samovoljnoj prirodi pritvora

39. Sud podseća da se, suprotno tvrdnjama Vlade, poštovanje rokova predviđenih domaćim pravom ne može automatski smatrati usklađenošću pritvora sa uslovima koji proističu iz člana 5 § 1 f) Konvencije (Auad protiv Bugarske (*Auad c. Bulgarie*), br. 46390/10, § 131, 11. oktobar 2011). Ta odredba pored ostalog nalaže usklađenost svakog lišenja slobode sa ciljem da se lice zaštiti od samovolje (videti, među mnogim drugim, Vinterwerp protiv Holandije (*Winterwerp c. Pays-Bas*), 24. oktobar 1979, § 37, serija A br. 33, Amur protiv Francuske (*Amuur c. France*), 25. jun 1996, § 50, Zbornik (*Recueil*) 1996-III, i Vitold Litva protiv Poljske (*Witold Litwa c. Pologne*), br. 26629/95, § 78, CEDH 2000-III). Postoji osnovno načelo koje kaže da nijedno samovoljno pritvaranje ne može biti u skladu sa članom 5 § 1, a pojam « samovoljno » koji je sadržan u članu 5 § 1 je širi od nedovoljne usklađenosti sa domaćim pravom, tako da lišenje slobode može biti zakonito prema domaćem zakonodavstvu iako je samovoljno i dakle protivno Konvenciji (Već pomenuti Sadi (*Saadi*), § 67, i Suso Musa protiv Malte (*Suso Musa c. Malte*), br. 42337/12, § 92, 23. juli 2013).

40. U tom smislu, Sud takođe podseća da, u kontekstu ove odredbe, jedino sprovođenje postupka izručenja opravdava lišenje slobode zasnovano na ovom članu i da, ukoliko postupak nije vođen sa potrebnom marljivošću, pritvor prestaje da bude opravdan (prethodno pomenuti Kvin (*Quinn*), § 48 i Šahal (*Chahal*), § 113).

41. Stoga je zadatak Suda na samo da proceni da li je ukupno trajanje postupka izručenja razumno, što upravo radi kada razmatra trajanje postupaka iz ugla člana 6, već i da ustanovi da li, nezavisno od ukupnog trajanja postupka, on nije bio duži od razumnog roka potrebnog za ostvarenje željenog cilja (prethodno pomenuti Sadi (*Saadi*), §§ 72-74). Tako da, ako je bilo perioda neaktivnosti vlasti i nedostatka marljivosti, držanje u pritvoru prestaje da bude opravdano. Može se zaključiti da Sud mora proceniti, za svaki slučaj posebno, da li su tokom perioda predmetnog pritvora, domaće vlasti bile pasivne ili ne (videti u tom smislu, u vezi sa deportacijom, Tabeš protiv Grčke (*Tabesh c. Grèce*), br. 8256/07, § 56, 26. novembar 2009.).

42. U predmetnom slučaju, Sud konstatuje da je podnosilac predstavke stavljen u ekstradicioni pritvor kako bi se grčkim vlastima omogućilo njegovo gonjenje. U tom pogledu, Sud smatra potrebnim da se napravi razlika između dve vrste izručenja, kako bi se jasno sagledao nivo marljivosti koji se zahteva za svaku od njih, tj. jedna vrsta je izručenje u svrhu izvršenja kazne, a druga vrsta je ona koja omogućava državi molilji da sudi zainteresovanom licu. U ovom drugom slučaju, krivični postupak tek predstoji i na lice u ekstradicionom pritvoru se mora primeniti prezumpcija nevinosti. Pored toga u tom stadijumu mogućnost tog lica da vrši svoja prava na odbranu tokom krivičnog postupka kako bi dokazalo

svoju nevinost je voma ograničena, tj. nepostojeća ; i najzad zamoljenim vlastima je zabranjeno svako preispitavanje suštine spora (gornji paragraf 28 *in fine*). Iz svih navedenih razloga, zaštita prava zainteresovanih lica i dobro odvijanje postupka izručenja, uključujući i zahtev da se protiv lica vodi sudski postupak u razumnom roku, nalažu zamoljenoj državi da postupa sa pojačanom marljivošću.

43. Sud je već ocenio prekomernim, usled neopravdanog kašnjenja domaćih vlasti, trajanje ekstradicionog pritvora od jedne godine i jedanaest meseci (već pomenuti Kvin (*Quinn*)) i tri meseca deportacionog pritvora (već pomenuti Tabeš (*Tabesh*)).

44. Sud primećuje da je u predmetnom slučaju držanje u pritvoru u očekivanju izručenja trajalo jednu godinu i šest meseci (od 19. aprila 2005. do 26. oktobra 2006.)

45. Sud konstatuje da su značajna kašnjenja nastala u različitim etapama ekstradicionog postupka.

46. Kao prvo, prvi pretres Apelacionog suda bio je zakazan za 15. decembar 2005, odnosno šest meseci pošto je apelacionom sudu poslat zahtev za izručenje i osam meseci pošto je zainteresovani stavljen u ekstradicioni pritvor.

47. Sud ne može deliti mišljenje vlade po kojem su žalbeni zahtevi podnosioca predstavke u cilju njegovog puštanja na slobodu tokom tog perioda (gornji paragraf 18), mogli, sami po sebi opravdati kašnjenje postupka. U stvari, ovde se radi o postupcima sa različitim predmetima i ciljevima, jedan je imao za cilj da se proverí da li su ispunjeni formalni uslovi za izručenje, drugi je imao za cilj proveru da li su zahtevi koji su doveli do određivanja privremene mere i dalje važeći i dovoljni. Činjenica da domaće pravo poverava istom Apelacionom sudu ta dva zadatka predstavlja legitimni izbor te države, koji se ipak ne može upotrebiti kao opravdanje značajnih kašnjenja u razmatranju suštine spora. U svakom slučaju, Sud ne vidi kako su ponovljeni zahtevi podnosioca predstavke, u principu opravdani u meri u kojoj se pritvor produžavao a da nije bilo nijedne rasprave o suštini spora, mogli sprečiti Apelacioni sud da zakaže ranije pomenuti pretres (videti, *mutatis mutandis*, Kvin (*Quinn*), § 48). Odluke koje je doneo apelacioni sud bile su isključivo zasnovane na dokumentima kojima je raspolagao, usvojene na zatvorenom zasedanju veća uz poštovanje načela unakrsnosti (gornji paragraf 27) i odnosile su se, uglavnom, na razmatranje potrebe da se podnosilac pritvora zadrži u pritvoru zbog opasnosti od bekstva (gornji paragraf 18).

48. Sud zatim primećuje da predmet nije bio složen (videti *a contrario*, već pomenuti *Bogdanovski*, u kojem je podnosilac predstavke zatražio status političkog izbeglice i u kojem je postupak izručenja bio privremeno zaustavljen na zahtev Visokog komesarijata za izbeglice i samog Suda, na osnovu primene člana 39 poslovnika). Zadatak Apelacionog suda bio je ograničen na analizu sledećih elemenata : provera da li je zahtev za

izručenje bio podnet u skladu sa formalnim uslovima Evropske konvencije za ekstradiciju, provera da li su načela *ne bis in idem* i dvostruke inkriminacije bila poštovana; isključenje razloga diskriminatorske ili političke prirode kao osnove gonjenja. Zakon nije dozvoljavao da sud razmatra postojanje čvrstih dokaza o krivici (*gravi indizi di colpevolezza*) (gornji paragraf 28 *in fine*) i nije bilo potrebe ni za kakvom istragom ili istražnim radnjama (gornji paragraf 15).

49. Kao drugo, Sud je zapanjen činjenicom da je Kasacionom sudu, pošto je doneo presudu u roku od dva meseca u žalbenom postupku na zahtev podnosioca predstavke, trebalo više od četiri meseca da preda pisarnici presudu od samo jedne stranice u kojoj se ograničio samo na to da kaže da zahtev za izručenje koji poslala država molilja ispunjava formalne uslove i da on nije nadležan da razmatra pitanja optužbi kojima grčke vlasti terete podnosioca predstavke (gornji paragraf 17). Vlada nije dostavila nijedan element kojim bi se to kašnjenje moglo opravdati.

50. Najzad, što se tiče argumenta Vlade prema kojem je podnosilac predstavke mogao ubrzati postupak tako što se ne bi protivio da bude izručen, Sud smatra da takvo protivljenje u principu može opravdati produženje pritvora u meri u kojoj nalaže da sud izvrši određene provere, ali to ipak ne može osloboditi državu krivice za celokupno neopravdano kašnjenje postupanja sudova.

51. S toga, imajući u vidu prirodu postupka izručenja, koji ima za cilj da se sprovede gonjenje podnosioca predstavke u trećoj zemlji, kao i neopravdano kašnjenje italijanskih sudova, Sud zaključuje da pritvor podnosioca predstavke nije bio «zakonit» u smislu člana 5 § 1 f) Konvencije te je ta odredba bila prekršena.

II. O PRIMENI ČLANA 41 KONVENCIJE

52. Prema odredbama člana 41 Konvencije,

«Kada Sud utvrdi prekršaj Konvencije ili protokola uz nju, a unutrašnje pravo Visoke strane ugovornice u pitanju omogućava samo delimičnu odštetu, Sud će, ako je to potrebno, pružiti pravično zadovoljenje oštećenoj stranci.»

53. Podnosilac predstavke nije uložio nikakav zahtev u vezi sa pravičnim zadovoljenjem (gornji paragraf 5). Stoga Sud smatra da nema osnova da mu se po tom osnovu odobri bilo kakva naknada.

IZ TIH RAZLOGA, SUD, JEDNOGLASNO,

1. *Proglašava* predstavku prihvatljivom ;
2. *Izriče* da je prekršen član 5 § 1 f) Konvencije.

Sačinjeno na francuskom jeziku, a zatim saopšteno u pismenom obliku 24. februara 2015, primenom pravila 77 §§ 2 i 3 Poslovnika Suda.

Fatoş Aracı
Pomoćnica sekretara odeljenja

Päivi Hirvelä
Predsednica

© **Savet Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2015.**

Zvanični jezici Evropskog suda za ljudska prava su engleski i francuski. Ovaj prevod je nastao uz podršku Fiducijarnog fonda za ljudska prava Saveta Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). Tekst prevoda ne obavezuje Sud, niti Sud snosi bilo kakvu odgovornost za njegov kvalitet. Prevod može biti preuzet iz baze podataka predmeta Evropskog suda za ljudska prava HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) ili iz kakve druge baze podataka sa kojom je Sud podelio ovaj prevod. Tekst može biti preštampan u nekomercijalne svrhe pod uslovom da se tačno naznači puni naziv predmeta, uz gore navedeno obaveštenje o autorskom pravu i uz pozivanje na Fiducijarni fond za ljudska prava Saveta Evrope. Ako nameravate da bilo koji deo ovog prevoda iskoristite u komercijalne svrhe, molimo vas da se prethodno obratite na adresu publishing@echr.coe.int.

© **Council of Europe/European Court of Human Rights, 2015.**

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© **Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2015.**

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme

(<http://hudoc.echre.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int